

ASPIRIT ANIMALS™

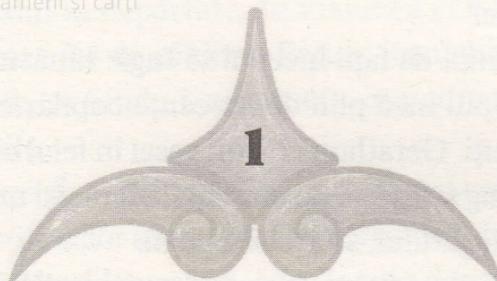
FOC ȘI GHEAȚĂ

Cartea a patra din seria Spirite-Animale

Shannon Hale

Traducere din engleză de Bogdan Voiculescu

GERATHON

GERATHON MIȘCA. SOLZII EI ÎNTUNECAȚI, GROȘI CA NIȘTE plăci de metal, se loveau de gresie, scoțând sunete scurte și seci. Fălcile îi erau deschise și gustau văzduhul. Coada îi pocnea jucăuș în urmă.

Viață! Se simțea însuflețită, își simțea trupul alunecând pe suprafața pământului, și pământul alunecând sub el. Viața e o zvâcnire, un tremur, o fâlfâire, o răsuflare. Viața e mișcare. Își flutură limba în aer și simți gustul cărnii de om în adierea vântului. Iarăși viață! Deocamdată nu-i era foame. În urma ei veneau cu pași mici, repezi sau greoaie, turme întregi de animale, tremurând de frică, dar incapabile să se abată din drum. Când avea nevoie de o gustare, nu trebuia decât să-și întindă imensul gât și să-nșface câte-un cangur sau câine sălbatic. Nu apucase să i se facă foame din clipa evadării încocoace, însă trupul ei însuflețit simțea oricum dorința de a cuprinde vietă și de a strângere cu putere.

Își schimbă direcția și porni șerpuind înspre acel om rătăcit, animată de neastămpăr. Dac-ar fi dorit, s-ar fi putut deplasa aproape fără zgromot, dar în cazul acesta nu

era nevoie. Ce ființă ar fi fost în stare să fugă de o cobra de două tone?

Totuși, ființa de față încercă să fugă: Tânărul privea în urmă cu chipul încă plin de inocența copilăriei, cu ochii mari, îngroziți. Gerathon chicoti vesel în felul ei șuierător, iar trupul lung și înțesat de mușchi îi vibră. Își umflă pielea lată din jurul gâtului, se arcui și țâșni.

Viață! Viața pe care o cuprinsese între fălcii se zbătea și lovea agitată, iar inima îi zvâcnea violent sub atingerea limbii imensului șarpe. Urlă din răsputeri în clipa în care colții i se împlântără în spinare, iar veninul gros și întunecat i se scurse în trupul său. Inima îi pompă cu generozitate otrava în întregul corp. Tremură o vreme, apoi amorți cu totul. Însă inima Tânărului bătea în continuare încet și frumos când Gerathon îl înghiți cu totul, mușchii ei extraordinari trăgându-l înăuntru centimetru cu centimetru, printre marginile gurii moi, rozalii, până-n bezna supremă a burpii sale.

Se încolăci în nisipul fierbite cu gândul să se odihnească, bucurându-se de prezența acestei inimi străine care bătea alături de a ei, a acestei vieți separate dinăuntrul ei care murea încet, încet sub a ei putere.

Îi venea să râdă, amintindu-și furia mocnită cu care se zbătuse atâtea secole în adâncurile închisorii din piatră și pământ care-ncercase să strivească viața din ea, să-i stârpească orice mișcare, să-i pună capăt existenței. Acum, că era iarăși liberă, lumea avea pentru ea o savoare deosebită. Încălzindu-se sub lumina soarelui și mulțumită de hrana proaspătă, a simțit un oarecare neastămpăr și poate o porrire ușor poznașă. Era cât se poate de sătulă și n-ar mai fi putut mâncă nimic, însă pofta ei de viață de-abia acum se stârnise.

Ochii ei galbeni i se făcură albi și astfel Gerathon călători cu gândul în depărtare. În viziunea ei vibrau numeroase puncte albe de căldură, fiecare întruchipând câte o persoană, toate fiindu-i cunoscute, aşa cum ciobanul își cunoaște oile.

Alese pe cineva cufundat în somn. E mai ușor să te strecoi în mintile celor adormiți. Era vorba de o femeie, vârstnică după criteriile umane, care locuia departe, în Nilo. Conștiința lui Gerathon îi umplu mintea aşa cum nisipul umple un borcan. O făcu să se ridice în picioare, să-și părăsească micul cămin și să privească în jur. Cerul nopții era aici cafeniu, era cald și-n adierea vântului plutea un iz de iasomie. Șarpele aproape că simțea iarba uscată strivită sub picioarele goale ale femeii, călcând pe pământul încălzit de soarele din timpul zilei.

Prin ochii victimei sale, Gerathon zări în față marginea unei prăpăstii. O obligă pe femeie să se-ndrepte într-acolo cu pași repezi, și mai repezi, până când ajunse să alerge.

Atunci femeia tresări, încercând parcă să se trezească. Șarpele sâsâi mulțumit. Viața înseamnă mișcare.

O făcu să treacă dincolo de margine și se prăbuși împreună cu ea, părăsindu-i mintea în ultima clipă, doar cu o clipă înainte ca femeia să se izbească de fundul văii.

Poate că era o risipă, având în vedere planurile de viitor ale lui Gerathon. Dar oricum trebuia să adune mai întâi toate talismanele, iar între timp, fiind o Mare Fiară, avea și ea dreptul să se joace.

Adulmecă văzduhul cu limba. Linia curbată a gurii ei solzoase zâmbea necontenit.

2

HOȚUL

VÂNTUL SUFLA DINSPRE SUD ȘI O LOVEA PE MEILIN ÎN SPINARE, îmboldind-o să înainteze. Nu c-ar fi avut neapărat nevoie de vreun imbold. În ultima vreme părea că vuiește înăuntrul ei un foc mistuitor, cu flăcări care se umflau și trosneau și n-o lăsau să stea pe loc. Ceilalți se plângeau din când în când de nesfârșita călătorie, de ritmul nemilos cu care traversaseră întinderea Zhongului și cu care acum se deplasau prin Eura de Nord, însă Meilin era de părere că înaintează prea încet.

Lumina soarelui strălucea violent pe suprafața râului care se întindea de-a lungul drumului, iar Meilin închise ochii strâns. Ca de obicei, ascunse dincolo de pleoape, o așteptau aceleași imagini:

Marele Crocodil, cu fălcile deschise, cu ochi negri ca smoala.

Tatăl ei, nemîscat. Trupul lui neînsuflețit.

Meilin deschise imediat ochii și dădu pinteni calului.

Vântul își schimbă direcția. Peste chipul ei suflă o adiere dinspre nord-vest. Pielea i se făcu ca de găină și începu să-și frece brațele între ele.

— Să știi c-o să fie și mai frig, spuse Rollan, alăturându-i-se pe calul său. Un frig neprietenos. De genul care-ți mușcă nasul și-ți chinuie degetele.

— Da, zise ea.

— Am văzut odată cum un confrate, un puști vagabond, ticălos și bun de nimic a provocat un puști crescut în puf să lingă un stâlp de fier în plină iarnă. Ăla a rămas cu limba prinsă, a înghețat pur și simplu de metal, iar vagabondul i-a furat paltonul și pantofii.

— Chiar așa? întrebă Meilin.

— Chiar așa, domnița mea panda!

— Și nu cumva numele vagabondului din povestea ta începe cu *R* și se termină cu *n*?

— Nici gând! *Eu* n-am fost niciodată ticălos. Și ți-am spus povestea asta ca avertisment, doar știi că ai obiceiul nefericit de a linge stâlpii.

Meilin aproape că zâmbi. Din ziua bătăliei de la templul lui Dinesh încوace, Rollan petrecuse mult timp alături de ea, îndrugând adesea caraghioslăcuri precum cel din clipa de față. Probabil că-ncerca s-o ajute să-și uite durerea. Călătoria lor în căutarea talismanului Marelui Elefant fusese cea mai costisitoare dintre toate. Meilin pornise la drum de una singură și-n cele din urmă îl găsise pe tatăl ei în fruntea trupelor de rezistență ale Zhongului, înăuntrul Marelui Labirint de Bambus, înconjurat de inamici. Apoi, aproape imediat după ce-l găsise, îl pierduse, fusese ucis în fața ochilor ei. Inițial, Meilin simțise o mare... tăcere. Amorțeală. Se simțise teribil de pustiită, ca și cum nu i-ar mai fi rămas nimic. Dar apoi în ființa ei începuse încet, încet să-și facă loc un fel de căldură. Flăcările care i se aprinseseră în piept îi amintea că undeva, în lume, Devoratorul era liber... și că lăsa în urma sa nenumărate victime. Meilin n-avea de

gând să lase compătimirea celorlalți și genul ăsta de glume puerile să-i stingă focul. Își îmboldi din nou calul.

— Urmează o răscruce, îi anunță Tarik. Propun să înnoptăm acolo.

— Dar a mai rămas puțin din lumina zilei, spuse Meilin.

— Râul se desparte de drum la răscruce, zise Tarik. Trebuie să adăpăm caii înainte să mergem mai departe înspre nord.

Meilin voia să se împotrivească, dar observă că Tarik se uita iarăși la ea cu înțelegere și compătimire în privire. Jhi o privea adesea cu aceiași ochi înțelegerători și înduioșați, motiv pentru care fata o ținea în starea pasivă cât de mult posibil. Situația devinea insuportabilă. Dacă se mai uita cineva la ea cu înțelegere și compătimire...

— Meilin? întrebă Abeke.

— Ce e? se răsti Meilin.

— Ah! spuse Abeke și făcu un pas înapoi, speriată. Ăăă, voi am doar să te-ntreb dacă n-ai vrea să m-ajuți să adun lemnă pentru foc...

— Da, vreau, zise Meilin pe un ton forțat.

Terenul întins din jurul răscrucii se umplea de călători și caravane de negustori care-și ridicau taberele, așteptând lăsarea nopții. Traversau o întindere dreaptă și ierboasă din Eura de Nord. Erau departe de Glengavin și de Finn, din păcate, însă de data asta măcar drumul era liniștit și sigur. Aveau până și o trupă de trubaduri în preajmă: un tip care zdrăngănea la o lăută și o femeie cu voal albastru care cânta încet, ca pentru o repetiție.

Abeke nu spuse nimic cât adunară de pe malul râului crengi căzute și lemnă aduse de apă. Foarte bine. În liniște, Meilin își putea concentra toate gândurile asupra Devoratorului, ca și cum ea ar fi fost vârful unei săgeți, iar el, ținta.

Purtând câte-un braț de lemn, se-ntoarseră înspre locul unde Tarik, Rollan și Conor deșeuau caii. Maya, Mantia Verde eurană, cu părul ei roșcat, pe care Tarik o invitase să li se alăture în misiunea din nord, așeza pietre într-un cerc, pentru foc. Era mai mare decât Meilin cu câțiva ani, dar chipul ei mic și palid, încadrat de părul bogat și cărlionțat, părea că aparține unei persoane mai tinere.

Maya își ridică mâneca puloverului violet și dezvălui, pe antebraț, un tatuaj mic sub formă de șopârlă. Cu o străfulgerare luminoasă, salamandra ei își părăsi starea pasivă și i se urcă pe umăr. Era neagră, cu pete de un galben luminos pe tot trupul și atât de mică încât i se putea încolăci stăpânei sale în palmă. Meilin îi zâmbi cu milă, convinsă că spiritul ei animal fusese o dezamăgire, aşa cum și ursul panda o dezamăgise pe ea. Fără îndoială că o salamandă nu putea avea nicio contribuție folositoare în luptă.

Meilin și Abeke lăsară jos lemnile, iar Abeke așeză câteva dintre ele în groapa pentru foc. Meilin fu pe cale să corecteze. Pentru a face un foc, trebuiau mai întâi adunate vreascuri mai mici, și abia apoi...

Maya își ridică mâna, și în palmă îi apăru o sferă de foc. Sufla în ea, iar flăcările se răspândiră printre lemn, aprinzând imediat întreaga grămadă.

— Ah! spuse Meilin.

— N-ai mai văzut trucul Mayei? întrebă Conor.

Meilin clătină din cap.

— Mă tem că nu sunt cine știe ce luptătoare, spuse Maya cu un zâmbet larg. Știu doar trucul ăsta și-n rest nu prea sunt bună de nimic.

— Acel singur truc ne-ar putea fi indispensabil în nordul înghețat, zise Tarik.